

Hvordan bekæmper man 30 års hjernevask?

Den engelske historiker Paul Preston bliver betragtet som den sandhedskommission, Spanien aldrig fik efter borgerkrigen og Francos diktatur. Mange spaniere er præget af årtiers hjernevask, mener Preston

19. juli 2012

Facister under en demonstration i Madrid bærer flag med det spanske våbenskjold under Francos styre. Der er fortsat folk i Spanien, der forsøger at ændre fortolkningen af Den Spanske Borgerkrig, forklarer professor Paul Preston.
Guillermo Martinez

Mads Frese

Mens regnen falder, står et par hundrede mennesker en lørdag formiddag ved Themsens bred og synger Internationale. På South Bank har bystyret i London rejst en skulptur til minde om de frivillige under Den Spanske Borgerkrig, som er blevet kaldt »den sidste retfærdige krig«:

»De 2.500 frivillige, som tog af sted fra Storbritannien og Irland, var blandt de 35.000 mænd og kvinder fra 53 lande, som kom den spanske republik til undersætning under Den Spanske Borgerkrig 1936-39,« begynder teksten på en ny mindeplade:

»De kæmpede mod overmagten. De forræderiske generaler, som gjorde oprør mod Spaniens demokratisk valgte regering, vandt krigen med hjælp fra det nazistiske Tyskland og det fascistiske Italien. Disse regimer blev besejret i Anden Verdenskrig, der, som de frivillige havde forudset, begyndte få måneder efter borgerkrigens afslutning. Demokratiet blev genindført i Spanien i 1977, og i 2007 gav det spanske parlament spansk statsborgerskab til alle overlevende veteraner fra Folkefronten.«

Den nye mindeplade bliver præsenteret af den 93-årige David Loman. Han er en af de tre britiske spaniensfrivillige, som stadig er i live. I 1937 drog Loman fra Hackney i Londons East End gennem Frankrig for at deltage i kampene i Nordspanien, inden han blev taget til fange og interneret i en koncentrationslejr:

»Jeg kunne ikke bare se på, mens fascismen vandt i Spanien. Så den dag, jeg fyldte 18 år, tog jeg af sted. Jeg sagde ikke noget til min mor, for hun ville aldrig have ladet mig rejse,« fortæller Loman, der også var britisk soldat under Anden Verdenskrig:

»Jeg var en voldelig antifascist,« siger Loman og tilføjer:

»Nu er jeg bare antifascist.«

Holocaust

Blandt deltagerne ved den årligt tilbagevendende mindehøjtidelighed er en mand, der regnes for at være den førende ekspert i Den Spanske Borgerkrig. Historikeren Paul Preston betragter borgerkrigen som »en international krig, der blev udkæmpet på spansk grund«

»Jeg vil have, at verden skal kende til de forfærdelige ting, der skete under Den Spanske Borgerkrig,« siger Preston, efter at vi er søgt i ly for regnen på en pub i nærheden.

Årsagen til, at Information har sat historieprofessoren fra Liverpool stævne, er dobbelt: For det første har Gyldendal netop udgivet en samling af Prestons essays om Francisco Franco, Franco – Den store bedrager, og for det andet er hans seneste bog, *The Spanish Holocaust: Inquisition and Extermination in Twentieth-century Spain* (Det spanske holocaust: Inkvisition og udryddelse i det 20. århundredes Spanien), netop udkommet på engelsk og spansk:

»Det var ikke uden angst og bæven, at jeg valgte at bruge termen holocaust i bogens titel,« siger Preston og fortsætter: »Men jeg ville have en titel, der opsummerede bogen. I 1950 begyndte en række jødiske forfattere at bruge ordet Holocaust om det, der overgik jøderne under Anden Verdenskrig og monopoliserede ordet. På den måde blev det fortrængt, at nazisterne også forsøgte at udrydde f.eks. homoseksuelle og sigøjnere. Hvis man tager Spaniens befolkningstal i betragtning, er det ikke forkert at hævde, at det, der foregik under og efter borgerkrigen, var lige så forfærdeligt som nazismens forbrydelser. Det var en del af det samme forløb, som førte til jødeudryddelserne. Franco opmuntrede sine soldater til at bruge brutal vold, fordi han var overbevist om, at hans frygtindgydende omdømme i sig selv var et terrorvåben. Han var desuden helt bevidst om, at undertrykkelsen ikke alene terroriserede fjenden, men også bandt dem, der udførte den, til hans egen overlevelse.«

Optælling

Marokkanske soldater, der havde tjent som det spanske koloniherrredømmes hjælpetropper, spillede en afgørende rolle i nationalisternes voldskampagne.

Selv om muslimer altså myrdede kristne spaniere, lykkedes det Franco at fremstille militærkuppet som et korstog:

»Franco var parat til at dræbe, fængsle og eksilere halvdelen af Spaniens indbyggere for at rense landet for arven efter oplysningstiden. Samtidig dyrkede han en fiks idé om en sammensværgelse mellem jøder, frimurere og kommunister. Men kommunistpartiet fik først indflydelse efter borgerkrigens begyndelse, frimurervæsenet havde ingen betydning, og på det tidspunkt levede der ikke mere end 3-4.000 jøder i hele Spanien. Så der var altså tale om Antisemitismus ohne Juden (antisemitisme uden jøder, red.),« siger Preston og fortsætter:

»Ligesom nazisternes idé om arisk overherredømme dyrkede Franco en forestilling om det sunde Spanien og dets modsætning, 'AntiSpanien'.«

Det er umuligt at fastslå, hvor mange, der mistede livet under Den Spanske Borgerkrig og Franco-regimets mangeårige forfølgelse af politiske modstandere:

»Uden ofrenes navne kan man ikke gøre dødstallet op. Regimet gjorde sig store anstrengelser for at slette sporerne efter de drab, som blev begået under og efter borgerkrigen, bl.a. ved at destruere kirkebøgerne. Samtidig brugte Franco statens ressourcer på at afdække de forbrydelser, som blev begået i den republikanske zone. Ikke mindst for at have en undskyldning for at blive ved med at slå ihjel. Derfor har opgaven med at skabe overblik over de summariske henrettelser, som nationalisterne foretog, været overladt til lokalhistorikere, der selv har finansieret deres forskning. Vi kender til navnene på 130.000 mennesker, som blev dræbt af nationalisterne. Men i mange landsbyer er det aldrig blevet undersøgt. Derfor kan man med stor sikkerhed sige, at der var mindst 150.000 ofre, måske 200.000,« siger Preston og kritiserer de historikere, der sætter dødstallet lavere:»Stanley Payne, der regnes som USA's førende ekspert på borgerkrigen, hævder, at 70.000 blev henrettet af Francos mænd. Hvor har han det tal fra? Det ved jeg godt. Det stammer fra en udtalelse, som en frankistisk general kom med i 1971. Af faghistorikere må man forvente større professionalisme.«

Hjernevask

Paul Preston boede i Spanien i perioden 1969-75 og oplevede således Franco-regimets sidste år på tæt hold.

Siden har han udgivet en lang række bøger om borgerkrigen, Francos regime og demokratiets genindførelse i Spanien:

»For omkring 30 år siden fandt jeg ud af, at de ting, jeg skrev, når jeg skulle gøre Spanien og Den Spanske Borgerkrig forståelige for et britisk publikum, gjorde mange spanierne taknemmelige, når teksterne blev oversat til spansk. Dengang skrev spanske universitetshistorikere kun for hinanden, og under Franco kunne de selvfølgelig heller ikke forske i nationalisternes forbrydelser. Det gav mig og andre udenlandske forskere en stor fordel,« forklarer Preston, der er blevet kaldt »Spaniens Sandheds- og Forsoningskommission«.

»Det gør mig forlegen, for jeg har ikke så ophøjede tanker om mig selv.«

»På en måde er det spanske samfund stadig dybt splittet over Den Spanske Borgerkrig, selv om to generationer er født efter Francos død, og selv om mange i dag ikke aner, hvem han var. Debatten i aviser og blandt politikere er stadig forgiftet. Alle de politiske partier har været latterligt forsigtige omkring forsoningsspørgsmålet,« siger Preston og fortsætter:

»I Tyskland var det muligt at gennemføre en afnazificeringsproces, fordi besættelsesmagterne krævede det. Men da Franco døde, havde folk gennem 39 år levet i et diktatur, som havde gennemført en total, national hjernevask gennem kontrollen med kirken, medier og uddannelsessystemet.«

Revisionisme

Franco døde i 1975, og det demokratiske styre blev indført ved valget i juni 1977.

»Tingene ændrer sig jo ikke fra den ene dag til den anden,« påpeger Preston, »for man kan jo ikke udskifte alle de ansatte på universiteter og skoler. Så det er en meget lang proces. Hvordan bekæmper man 30 års hjernevask? Man har teoretisk set brug for modhjernevask. Men det kan man ikke i et demokrati. Så alle dem, der troede på, hvad Franco-regimet fortalte dem, tror stadig på det. Og politikerne ved, at de risikerer at fornærme 60 pct. af vælgerne, hvis de siger noget andet.«

Ved de første demokratiske valg herskede der frygt for et nyt militærkup:

»Spaniens væbnede styrker var jo ikke trænet til en mission, som ikke gik ud på at beskytte Spanien mod ydre fjender, men til at bekæmpe indre fjender – dvs. den påståede sammensværgelse mellem jøder, bolsjevikker, frimurere og demokrater,« siger Preston.

»De republikanere, der ikke var blevet dræbt, fængslet eller tvunget at gå i eksil, forsøgte at holde lav profil og opdragede deres børn til at gøre det samme. Så børnene blev opdraget i et klima af angst og tavshed. Derfor skete der ingenting indtil omkring årtusindeskiftet, hvor der på

ofrenes børnebørns initiativ opstod en folkelig bevægelse for at genskabe den historiske erindring.«

Efter Francos død blev det besluttet ikke at indlede et retsopgør for dermed at lette overgangen til demokrati. Med den såkaldte Pacto de Olvido (Glemslens Pagt) afstod undertrykkelsens ofre fra at søge oprejsning og hævn:

»Uanset hvor vigtig Glemslens Pagt var for den fredelige overgang til demokratiet, så er demokratiet nu så velkonsolideret, at man kan begynde at diskutere borgerkrigen og dens følger på saglig vis,« hævder Preston og tilføjer:

»Men samtidig bliver borgerkrigen stadig udkæmpet af revisionister, der forsøger at trække en ensidig og politisk fortolkning af historien om Den Spanske Borgerkrig ned over hovedet på folk. Alt, hvad der tidligere er opnået bred enighed om, bliver nu draget i tvivl og udlagt som et komplot. Derfor kan man sige, at den mest vedholdende arv efter Franco måske er, at spanierne stadig er delt op i sejrherre og overvundne.«

Prøv information gratis i 4 uger - helt uforpligtende. Du får både adgang til hele information.dk, den trykte avis og e-avisen. **Bestil her »**

Fakta

Paul Preston

Født 1946 i Liverpool.

Professor ved London School of Economics.

Direktør for instituttet Demokratisk Regeringsførelse.

Medlem af British Academy.

Udnævnt til Caballero Gran Cruz de la Orden de Isabel la Católica, Spaniens højeste civile orden.

Anbefalinger

Anbefal artikel

Seneste kommentarer

Følg kommentartråd

☐

Jon W Leonon

19. juli, 2012 - 18:50

Personligt er jeg nu temmelig sikker på at hvis man åbner for opgøret kommer det til at gå Spanien som det gik X-Jugoslavien ..

Det er jo ikke helt tilfældigt at det er Castilianske Frankister vi ser på billedet og i f.eks Catalonien er der rigtig mange der gerne så at de tog deres ideologi og sprog med hjem til deres eget land ..

 Anbefal kommentar**Peter Hansen**

19. juli, 2012 - 19:01

Jeg troede, overskriften henviste til neoliberal økonomisk tænkning - det er da mere end tredive års hjernevask, der skal bekæmpes i Spanien.

 Anbefal kommentar**Anders Krog**

19. juli, 2012 - 19:03

Hvordan (ud)danner man folk til ikke at lade sig nøje med hjernevask!

 Anbefal kommentar**Peter Hansen**

19. juli, 2012 - 19:12

Se, dette er en klassisk Informations-artikel - flere af dem!

 Anbefal kommentar**Michael Kongstad Nielsen**

19. juli, 2012 - 19:17

Det er meget rammende, tror jeg, man fik aldrig gjort op, man vedtog en amnestilov, man vedtog at lade fortid hvile, Pacto de Olvido (Glemslens Pagt), det var forståeligt i overgangen til demokrati, men skal det blive ved?

Som udenforstående iagttager fornemmer man i dag, at Spanien mangler det opgør, ikke nødvendigvis et retsopgør, men et moralsk opgør med diktatortiden. Kunne det ikke være sundt? En ting er borgerkrigen, men noget andet er alle årene derefter. Hvorfor forblev man i diktaturets vold? Hvorfor kunne man ikke komme over til demokrati, som hele resten af Vesteuropa (minus Portugal) havde?

 Anbefal kommentar**Peter Hansen**

19. juli, 2012 - 19:22

Michael Kongstad Nielsen, nu ved jeg ikke, hvor gammel du er, men den tætte forening af Europa skal man op i firserne for at have! Dels var transport ikke nær så udbredt, bortset fra charterferierne, dels var mange af de institutionelle strukturer, der i dag binder Europa sammen, ikke etablerede. Vigtigst er det dog nok, at vi levede i den bipolære periode, hvor også et diktatur var at foretrække, så længe de ikke var rødt.

Anbefal kommentar

Michael Kongstad Nielsen

19. juli, 2012 - 19:34

Det er nok rigtigt Peter Hansen. Men det er set udefra. Altså den vestlige verden med USA og de europæiske demokratier i spidsen anerkendte eller så i gennem fingre med diktaturer rundt om i verden, bare de ikke var "kommunistiske". En diktator var tålt, hvis han var din ven. Men det er mærkeligt, at det var accepteret i hjertet af Europa, der havde bekæmpet netop mod diktaturet.

Men det er stadig udefra set. Det jeg er mere interesseret i, er det interne i Spanien. Hvordan spanierne selv ser på og så på det manglende demokrati dengang, og hvad det betyder i dag? I artiklen får vi nogle hints, men det er stadig kun overflade. Hvad har fortrængningerne og indoktrineringsforsøgene betydet? Hvor er bevidstheden henne i dag i Spanien (når man ikke lige tænker på fodbold).

Anbefal kommentar

Jon W Leonon

19. juli, 2012 - 20:04

Der er mere end 2000 massegrave i Spanien fra Borgerkrigens tid, indeholdende MINDST 120.000 mennesker der blev direkte myrdet, altså ikke 'døde i kamp' .. Sådan som tingene kører for tiden tvivler jeg på at det ligefrem vil have en forsonende virkning at rippe op i det gamle sår .

Da jeg boede i Spanien (eller rettere Catalunya), nogenlunde samtidigt med Paul Preston, trak Borgerkrigen stadig sorte spor overalt i samfundet.

Landsbyen havde to skoler, to udskæknings-steder, ja to af alt muligt, stort set det eneste der kun var en af var Kirken, der i øvrigt nægtede at udbedre skud-hullerne i henrettelses-pladsen ved kirkegårds-muren !!

I 'den ene' kom Blå-skjorterne, i 'den anden' alle ordentlige folk ..

Anbefal kommentar

Michael Kongstad Nielsen

19. juli, 2012 - 20:33

Der er forskel på at "rippe op i gamle sår" og så at søge forsoning, søge forklaring, søge mulighed for at leve sammen på en ny måde. Hvis man generation efter generation nægter at gøre op med disse ting, fastholder man bare en hårdnakket fortrængning.

Og hvordan skal man kunne kræve af Serbien og Bosnien-Herzegovina og hele det gamle Jugoslavien at de skal kunne gøre op med deres fortid, når gamle EU-medlemmer som Spanien (medlem fra 1986) ikke kan det?

Anbefal kommentar

Jon W Leonon

19. juli, 2012 - 20:36

Så vidt jeg lige kan se har 'Spanierne' ikke foretaget sig andet end at forsone sig siden Franco's død .. Forestil dig lige at du nu finder ud af at din svigerfars oldefar myrdede din oldefar -- Hvad skulle det gavne ?

Anbefal kommentar

Michael Kongstad Nielsen

19. juli, 2012 - 20:47

Det kunne gavne, at man var sig bevidst om, at sådan foregik det, og man kunne bruge det til at tænke over, hvorfor. Dernæst kunne man få klaret tanken for indoktrinering af, hvem der havde ret til at skyde hvem.

Jeg tror ikke, det hjælper at lægge låg på fortiden. Det kan bruges i en overgangsfase til demokrati som sagt, men spørgsmålet må komme op, hvorfor blev diktaturet ved? Hvorfor gik der så mange år fra borgerkrigen var slut, til demokratiet indfandt sig? Derudover er der mange spørgsmål, der trænger til en grundig omgang mentalitetsdebat, tror jeg - men det er bare noget, jeg har på fornemmelsen.

Anbefal kommentar

Peter Hansen

19. juli, 2012 - 20:50

Michael Kongstad Nielsen, dit sidste spørgsmål giver sig selv: så længe levede Franco.

Anbefal kommentar

Egon Maltzon

19. juli, 2012 - 20:51

Jeg har gennem tiden haft adskillige spanske venner og kolleger, de fleste født i tresserne, og mange af dem børn af flygtninge, og borgerkrigen samt det efterfølgende diktatur optog dem enormt.

De var temmelig forbløffede over at nogen troede at det kunne man bare slå en streg over.

Men det kunne man.

På den måde deler de skæbne med ofrene for diktaturerne i øst- og centraleuropa.

Problemet er nok at der ikke er noget realistisk alternativ, hvis diktaturet har varet 30+ år. 90% har jo snavs på fingrene på den ene eller anden måde.

Anbefal kommentar

Michael Kongstad Nielsen

19. juli, 2012 - 21:22

Peter Hansen (20.50)

Hvad mener du med det? Det er da ikke noget svar, synes jeg.

Anbefal kommentar

Martin Kaarup

19. juli, 2012 - 21:59

Sådan er det jo (altid); ens egen propaganda.

- Vi er retfærdige mod Grønland.
- Vi er bedre tjent med kongehuset.
- Rasmussen, Rasmussen og Rasmussen er ikke krigsforbrydere.
- Vi har ytringsfrihed i Danmark.
- Det nuværende regime er ligesom sine foregangere ikke bundkorrupte.

Osv.

Anbefal kommentar

Martin Kaarup

19. juli, 2012 - 22:00

Ups glemte helt... Kvinder er ikke undertrykt her i landet :o)

Anbefal kommentar

Martin Kaarup

19. juli, 2012 - 22:01

Vi er i Afghanistan for at hjælpe afghanerne.

☆ Anbefal kommentar

Michael Kongstad Nielsen

19. juli, 2012 - 22:28

Martin Kaarup . de der ting kan sammenlignes med den spanske borgerkrig og tiden derefter, og hvordan man skal få arene til at heles.

☆ Anbefal kommentar

Michael Kongstad Nielsen

19. juli, 2012 - 22:35

Undskyld . der mangler et "ikke", der skal altså stå: ..."de der ting kan ikke...."

☆ Anbefal kommentar

Niels Mosbak

19. juli, 2012 - 23:19

Michael Kongstad Nielsen

Man skal jo tilbage til tiden før 2. verdenskrig, hvor diktaturer ledet af "Stærke Mænd", var ganske almindeligt og agtet i Europa.

Der var fascisme i Italien, i Grækenland hed diktatoren Metaxa, og stort set hele Øst- og Mellemeuropa var diktaturer, hvor togene, hvis de havde nogle, gik til tiden.

Det var jo beundret af mange - ikke mindst Kaj Munk lod sig inspirere af de stærke mænd, men blev som bekendt henrettet af en dansk-tysk terrorgruppe.

Og i Sydeuropa foregik kampene under 2. verdenskrig på to fronter - mod tyskerne og andre besættelsestropper, og mod de politiske modstandere på hjemmefronten.

Samme taktik i Danmark i lettere udgave, hvor man sørgede for at lave en skæv våbenfordeling, angiveligt for at forhindre et kommunistisk kup.

Så hellere et diktatur der var vores, end et kommunistisk land var parolen.

Og hvis landet havde en strategisk betydning for USA, iværksatte de gerne et militærkup, som i Grækenland eller Chile, Nicaragua osv.

Men at gå ind for at "glemme" borgerkrigen, det være sig i Spanien eller Grækenland, det lader sig ikke gøre, fordi de familier der har mistet pårørende har krav på at vide hvad der er sket - og hvor ofrene er begravet, hvilket også er et af de problemer spanierne har tumlet med.

Hvis du vil vide noget om Europa i mellemkrigstiden kan jeg anbefale at læse Nic Blædels bog "Forbrydelse og Dumhed" - han havde skriveforbud under besættelsen.

http://www.denstoredanske.dk/Danmarks_geografi_og_historie/Danmarks_hist...

☆ Anbefal kommentar

Michael Kongstad Nielsen

19. juli, 2012 - 23:44

Tak Niels Mosbak.

Det jeg bare ofte kommer til at tænke på, er, om ikke fortrængningerne og (måske) indoktrineringerne stadig præger det spanske og græske samfund. Og om de ikke ville have godt af at få taget det mentale opgør med deres egen fortid.

☆ Anbefal kommentar

Nic Pedersen

19. juli, 2012 - 23:49

@Michael KN

Jo, det ville de sikkert, men det er ikke lige bare "noget man gør".

Du kan såmænd bare se på os selv, hvor det først er i de senere år, hvor en nuanceret behandling af besættelse, retsopgøret osv. er begyndt at komme frem frem.

Selv den forholdsvis fredelige Kolde Krig er stadig for øm for mange at tage fat på.

☆ Anbefal kommentar

Benjamin Bach

20. juli, 2012 - 00:00

Pinligt, at Danmark har sendt så mange charterturister derned.

På den gode side af det moralske spektre var der dog også danske antifascister, der drog afsted. DR har denne udsendelse fra '69 om de danske frivillige:

<http://bit.ly/OdMIg3>

☆ Anbefal kommentar

Nic Pedersen

20. juli, 2012 - 00:06

@Benjamin Bach

Nu blev turisterne jo "sendt" derned.

Men bortset fra det, tror jeg at det snarere fremskynder sådan et styres fald, at befolkningen kommer i kontakt med udlændinge end at blive holdt isoleret.

☆ Anbefal kommentar

Nic Pedersen

20. juli, 2012 - 00:07

ikke "sendt"

☆ Anbefal kommentar

Martin Kaarup

20. juli, 2012 - 12:55

@Michael Kongstad Nielsen

Du har helt ret. Jeg glemte at intet kan måles sig med sit eget lands propaganda :o)

Jeg skulle selvfølgelig have anvendt de tusindvis af lignende påstande fra et hvilket som helst andet land end Danmark, og så lade læseren selv opdage sammenhængen.

☆ Anbefal kommentar

Benjamin Bach

20. juli, 2012 - 14:13

@Nic Pedersen

Ja, kontakt til den danske charterturist må have været noget af en revolutionær inspirationskilde :D De medbragte deres egne juletræer om bord på flyene og spiste pattegrise som aldrig set før. Denne oplevelse må have forandret den menige spaniers liv og gjort ham til en stor fjende af Francos styre :P

☆ Anbefal kommentar

Nic Pedersen

20. juli, 2012 - 18:56

@Benjamin Bach

Ja, præcis!

Sådan noget kunne den menige spanier nemlig ikke under Francos styre.

Der er intet som at se andre frådse, der kan inspirere revolution!

☆ Anbefal kommentar

Heinrich R. Jørgensen

20. juli, 2012 - 22:23

Monopoliseringen af (ordet) "holocaust" er et eksempel på hvordan hjernevask kan forekomme.

Den bevidste og målrettede udryddelse af millioner af personer, der blev kategoriseret som "jøder" var bestemt et forsøg at udslutte en samlet gruppe. Total-fortærring med ild, som holocaust egl. betyder.

Samme gerningspersoner, udslekkede et endnu større antal personer, der var kategoriseret på anden vis -- altså med andre begrundelser for at også de burde udslettes.

Det var først fra 1957, at jøde-udryddelserne blev til ikke blot ét holocaust, men tilmed "Holocaust". Før da var den gængse term blandt jøder, israelitter m.fl., "Shoah", i betydningen "katastrofen".

At indbyggerne i den moderne stat Israel identificerer sig som "jøder" og ikke israelitter, er ligeledes knyttet til Holocaust-fortællingen. Før 1960 identificerede det nye lands beboere sig først og fremmest med en identitet som "israelere" (af flere grunde). I 1960-1962 kørte israelske medier på højtryk med den daglige følgeton, om en herr Eichmanns sagsbehandling ved en domstol i Jerusalem. En sag der iflg. medierne handlede om netop udryddelsesbestræbelserne rettet mod jøder, uagtet at tiltalen ikke gik på det. To år senere, var Holocaust (med stort H cementeret), og ligeså var det blevet langt mere almindeligt for Israels befolkning at identificere sig som "jøde" fremfor "israelit".

Når man kan hjernevaske (eller i det mindste vildlede) et af klodens mest opvakte og tænksomme folk, viser det hvor simple midler der skal til for at bedrage nogen.

Anbefal kommentar

Nic Pedersen

20. juli, 2012 - 22:32

Forbindelsen til Francos Spanien er vist lidt søgt der, Heinrich? ;-)

Anbefal kommentar

Lone Christensen

20. juli, 2012 - 23:21

Jeg kom til at tænke på noget jeg læste for et par måneder siden, nemlig at mange tusinde børn var forsvundet i Spanien!

Se links: <http://www.kristeligt-dagblad.dk/artikel/456244:Udland--Nonne-anklaget-f...>
<http://www.bt.dk/udland/spansk-nonne-anklaget-for-babytyveri>

Det er nærmest grotesk at forestille sig og uhyggeligt at tænke på at det rent faktisk har foregået.

Tænker at det vist kommer til at tage mange generationer før de får renset alt for løgne m.m.

Anbefal kommentar

Heinrich R. Jørgensen

20. juli, 2012 - 23:45

Nic Pedersen:

"Forbindelsen til Francos Spanien er vist lidt søgt der, Heinrich? ;-)"

Indrømmet -- hjernevask i Israel og internationalt i 1957-1962 har ikke meget med Spanien og Franco at gøre.

Francos Spanien og Hitlers Tyskland havde dog formodentligt ganske meget med hinanden at gøre, sidst i 30'erne og begyndelsen af 40'erne. Mestendels under overfladen...

Men det var ikke så meget det historiske, der var anledningen til min kommentar. Det galdt mest af alt hjernevask. Jeg vil tro, at samtlige befolkninger i EU (og måske Europa) er udsat for massiv hjernevask, gennem medier, skolegang, officielle curricula på læreanstalter, og andet. Det er ikke selvstændig og kritisk tænkning, der fremmes fra officiel side.

Anbefal kommentar

Nic Pedersen

21. juli, 2012 - 11:49

Jeg kommer i denne forbindelse til at tænke på en fremragende spansk tegneseriefortælling (vistnok udgivet i '70-80erne), som udfra livet på et børnehjem i Franco-spanien netop levende skildrede samfund og ikke mindst hjernevask.

Jeg kan desværre ikke huske hverken titel eller tegner/forfatter. Måske er der nogen som kan hjælpe med lidt hukommelse?

Anbefal kommentar

Peter Hansen

21. juli, 2012 - 12:08

Ikke alene havde Hitlertyskland og Benitolia formodentlig meget med Francospanien at gøre, det var massiv militær bistand, der hjalp Generalissimoen til magten.

Anbefal kommentar

Nic Pedersen

21. juli, 2012 - 12:20

Ja, det er jo rigtigt og velkendt.

Men Franco lader sig alligevel ikke helt let placere i det selskab, som flere historikere har påpeget.

Han var jo f.eks. snu nok til ikke at gå med i WW2, nægte "vennerne" gennemmarch til Gibraltar og var endda så udspekuleret, at han fik bortskaffet de mest frådende fascister til østfronten. Men så døde Bl Division.

Anbefal kommentar

Peter Hansen

21. juli, 2012 - 12:31

Formodentlig var Franco - jeg har ikke læst en biografi, men gætter på baggrund af alt det, jeg har hørt og læst - barn af nogle af de reaktionære katolske vækkelser i midten af 1800-tallet. Netop den imperiale impuls i fascismerne gør dem jo tilbøjelige til at spejle statens organisering i den katolske kirkes, og måske desværre på visse tidspunkter vice versa.

Anbefal kommentar

Nic Pedersen

21. juli, 2012 - 12:41

@Peter Hansen

Enig, men man kan bare ikke sige, at fordi alle fascistregimer har været diktaturer, så er alle diktaturer fascistiske.

Det er faktisk en skelnen/nuancering, som er vigtig for forståelsen, mener jeg.

Anbefal kommentar

Martin Kaarup

28. juli, 2012 - 13:34

Nic Pedersen

Monstro du tænker på "Vores Kvarter" af Carlos Giménez.

(se <http://www.litteratursiden.dk/anmeldelser/vores-kvarter-af-carlos-gimenez>)

Anbefal kommentar

Du skal være registreret bruger for at kommentere. [Log ind](#) eller [opret bruger](#) »

Mest læste

WEEKEND

Min fars hotel

KULTUR

Philip Seymour Hoffman er død

KULTUR

Den talentfulde hr. Hoffman

DEBAT

Moralismens nederlag

INDLAND

Radikale på rov i SF's ruiner

DEBAT

Uddannelsesparat - eller hvad?

KULTUR

Philip Seymour Hoffmans bedste

Følg avisen

- Facebook
- Twitter
- RSS

Læs avisen

Du kan læse Information, lige som du vil. På din mobil, tablet eller computer — og helt ude i skoven.

Start her ›

Om Information

Redaktion
Abonnement
Kontakt Information

Køb avisen

Information er det forum, hvor landets bedste hoveder diskuterer de mest presserende emner

Få et godt tilbud ›

Ansvarshavende chefredaktør: Christian Jensen | Dagbladet Information, Store Kongensgade 40C, 1264 København.
Telefon: 3369 6000

[Privatlivspolitik](#) | [Jobs](#) | [iBureauet](#) | [Informations Forlag](#) | [Informations Venner](#) | [Partner: Bøger](#) | [Skriv til os](#) |

[Annoncer på information.dk](#)

